

A negyvenedik vers rejtett története – huszonötös szám

Ezékiel hatos száma

Jeff Pippenger
2026-08-11

A Bizonyágtételek egyik szakaszára támaszkodtam, amely az igazság különféle vonalait tárja elénk Ezékiel, Ézsaiás és János tapasztalatával összefüggésben a szentélyben. János megfordult, hogy lássa a mögötte megszólaló hangot a Jelenések első fejezetében.

Lélekben valék az Úrnak napján, és hallék hátam mögött egy nagy szót, mint egy trombitáét, amely ezt mondta: Én vagyok az Alfa és az Omega, az első és az utolsó; és: Amit láatsz, írd meg könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek, amelyek Ázsiában vannak; Efézusba, és Szmírnába, és Pergámumba, és Thiatirába, és Szárdiszba, és Filadelfiába, és Laodíceába. És megfordulék, hogy lássam a szót, amely velem beszélt. És megfordulván, hét arany gyertyatartót láték. Jelenések 1:10–12.

Patmosz szigetéről, majd a mennyei szentélybe jutva, ahol János Krisztusnak azt a látomását szemléli, amelyről White testvérnő tájékoztat bennünket, ugyanaz a látomás tárul elé, mint amelyet Dániel könyvének tizedik fejezetében látott.

„Azokban a napokban én, Dániel, három teljes hétig gyászoltam. Kíváncsi kenyeret nem ettem, hús és bor nem jutott a számba, és egyáltalán nem kentem meg magamat.... Azután felemeltem szemeimet, és láttam, és íme, egy bizonyos férfi gyolcsba volt öltözve, derekát Ufaz színaranya övezte. Teste olyan volt, mint a krizolit, arca mint a villámlás látása, szemei mint a tűz fáklyái, karjai és lábai mint a fényesre csiszolt érc színe, és szavainak hangja mint a sokaság zúgása” (Dániel 10:2–6).

„Ez a leírás hasonló ahhoz, amelyet János adott, amikor Krisztus kinyilatkoztatott neki Patmosz szigetén. Nem kisebb személy, mint Isten Fia, jelent meg Dánielnek. Urunk egy másik mennyei hírnökkel együtt jön, hogy megtanítsa Dánielt arra, mi fog történni az utolsó napokban.” Megszentelt élet, 49.

Az első kilenc vers azonosítja, miként pecsételtetik fel a Jézus Krisztus kinyilatkoztatása közvetlenül az emberi kegyelemidő lezárulta előtt. A kinyilatkoztatást Isten adta Jézusnak, aki azt Gábielnek adta, Gábiel pedig Jánosnak adta azzal a megbízatással, hogy János küldje el az üzenetet a hét gyülekezetnek. Ézsaiás ugyanilyen megbízatást kapott a hatodik fejezetben, Ezékiel pedig ugyanilyen parancsot kapott a második és harmadik fejezetben. János fogoly, amikor megkapja megbízatását; Ezékiel és Dániel foglyok Babilonban, Ézsaiás pedig Júda gonosz királyának, Áházak idejében él.

„Kerekék voltak kerekékben, oly bonyolult elrendezésben, hogy első pillantásra Ezékiel előtt úgy tűntek, mintha minden zűrzavarban volna. Ám amikor megindultak, gyönyörű

pontossággal és tökéletes összhangban mozogtak. Mennyei lények indították e kerekeket, és mindenekfölött, a dicsőséges zafirtrónon, az Örökkévaló ült; a trón körül pedig a kegyelem és szeretet jelképeként az ívelő szivárvány volt. A látvány félelmetes dicsősége alatt összeroskadva Ezékiel arcra borult, amikor egy hang arra szólította, hogy keljen fel és hallja meg az Úr szavát. Ekkor figyelmeztető üzenetet kapott Izráel számára.” Testimonies, 751.

Majd hallottam az Úr szavát, amint ezt mondja: Kit küldjek el, és ki megy el nekünk? Én pedig ezt mondtam: Íme, itt vagyok; küldj el engem. Ézsaiás 6:8.

„Ezt a látomást Ezékiel akkor kapta, amikor elméje komor előérzetekkel volt tele. Látta atyái földjét pusztán heverni...”

„Hasonlóképpen, amikor Isten meg akarta nyitni a szeretett János előtt az egyház történetét az eljövendő korokra nézve, a Megváltó népe iránti érdeklődésének és gondoskodásának biztosítékát adta neki azáltal, hogy kinyilatkoztatta előtte azt, aki „hasonló vala az ember Fiához”, amint a gyertyatartók között jár; ezek a hét gyülekezetet jelképezték. ...”

„E tanulságok a mi javunkra vannak. Hitünket Istenbe kell vetnünk, mert közvetlenül előttünk áll egy idő, amely próbára teszi az emberek lelkét. ...”

„Nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk. A prófécia gyorsan teljesedik. Az Úr az ajtó előtt áll. Hamarosan olyan időszak nyílik meg előttünk, amely minden élő számára megrendítő jelentőségű lesz. A múlt küzdelmei fel fognak elevenedni; új viták támadnak majd. Azok a jelenetek, amelyek világunkban lejátszódnak majd, egyelőre még csak álmainkban sem jelentek meg. Sátán emberi eszközök által munkálkodik. Akik erőfeszítéseket tesznek az Alkotmány megváltoztatására és a vasárnap megtartását kikényszerítő törvény biztosítására, alig sejtik, mi lesz ennek a következménye. A válság közvetlenül előttünk áll.”

„Ám Isten szolgálóinak ebben a nagy válságban nem önmagukban kell bízniuk. Az Ézsaiásnak, Ezékielnek és Jánosnak adott látomásokban látjuk, milyen szorosan kapcsolódik a menny a földön végbemenő eseményekhez, és milyen nagy Isten gondoskodása azok iránt, akik hűségesek hozzá. A világ nincs uralkodó nélkül. Az eljövendő események rendje az Úr kezében van. A menny Felseje a nemzetek sorsát éppúgy, mint egyháza ügyeit, a maga felügyelete alatt tartja. ...”

Ezékiel látomásában Isten keze a kerubok szárnyai alatt volt. Ez arra tanítja szolgálóit, hogy sikerüket isteni erő adja. Velük fog munkálkodni, ha elvetik a bűnt, és szívükben és életükben tisztává lesznek.

„Az élőlények között villámgyorsasággal járó fényes világosság annak a gyorsaságát jelképezi, amellyel e mű végül előrehalad a befejezés felé. ...”

„Testvéreim, most nincs ideje a gyásznak és a kétségbeesésnek, nincs ideje annak, hogy engedjünk a kételynek és a hitetlenségnek. Krisztus most nem József új sírjában nyugvó Megváltó, amelyet nagy kő zár el és a római pecsét zár le; nekünk feltámadott Üdvözítőnk van. Ő a Király, a seregek Ura; a kerubok között ül; és a nemzetek viszálya és zűrzavara közepette még mindig őrzi népét. Aki az egekben uralkodik, az a mi Üdvözítőnk. Ő mér ki minden próbát. Ő örködik a kemence tüze felett, amelynek minden lelket meg kell próbálnia. Amikor a

királyok erősségei megdőlnék, amikor Isten haragjának nyilai átdöfik ellenségeinek szívét, az Ő nepe biztonságban lesz az Ő kezében.” Bizonyágtételek, 5. kötet, 752–754.

Négy bibliai tanú igazolja azt a tényt, hogy Jézus Krisztus kijelentésének üzenete azoknak a személyeknek adatik, akiket e próféta szentélybeli tapasztalatai jelképeznek. Amikor belépünk a mennyei szentélybe, akkor kapjuk meg azt az üzenetet, amelynek hirdetésére rendeltettünk. Az a „kemencetűz”, amely „minden lelket” próbára tesz, a Malakiás harmadik fejezetében említett kemence.

De ki állhatja eljövételének napját, és ki állhat meg, amikor megjelenik? Mert olyan ő, mint az ötvös tüze, és mint a ruhatisztítók lúga. És úgy ül majd, mint az ezüst ötvöse és tisztítója; megtisztítja Lévi fiait, és megtisztogatja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban vigyenek áldozati ajándékot az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úr előtt Júda és Jeruzsálem áldozati ajándéka, mint a régi napokban és mint a hajdani esztendőkből. Malakiás 3:2–4.

Az ötvös akkor tudja, hogy az ezüst a megfelelő ideig volt a kemencében, amikor az ezüst oly tiszta, hogy visszatükrözi az ötvös arcát. Ez a tény az ezüst ókori finomításáról összhangban áll a kauzatív „marah” igével, amelyet Dániel a tizedik fejezetben látott. Ezekben az utolsó napokban az Úr népét a szentélybe vezeti, hogy megpróbálja, megtisztítsa és kiostálja azokat, akik jelöltek arra, hogy a száznegyvennégyezer zászlójelének részévé legyenek. Ebben az időszakban „velünk fog munkálkodni”, „ha” mi „eltávolítjuk a hamisságot, és szívünkben és életünkben tisztává leszünk”. Némelyek, mint Dániel tűzben, elmenekülnek ettől a tapasztalattól, de azok, akiket Dániel jelképez, meglátják Jézus Krisztus kinyilatkoztatásának ama nagy tükörkép-látomását, és — amint Ézsaiás szemlélteti — ajkukat megérinti egy szén az oltárról, és megtisztulnak, valamint felkészíttetnek arra, hogy üzenetet vigyenek előbb egy hiteleshagyott egyháznak, majd a világnak.

Az üzenet a szentélyben levő hűséges lelkeknek szól. A Lévitikus huszonharmadik fejezete, amikor a pünkösti idősakkal összhangban szemléljük, arra rendeltetett, hogy a Szövetség Ládáját tükrözze a Szentek Szentjében. Hit által a fejezet üzeneteinek felépítése három jelzőpontot azonosít a szent történelemben, amelyek között a tüzes kemence próbája végbemegy. Isteni mélységű — a huszonharmadik fejezet prófétai szerkezete lehetővé teszi a prófécia tanulmányozója számára, hogy Ezékielt az első fejezet első versében elhelyezze.

És lőn a harmincadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödik napján, amikor a foglyok között voltam a Kébár folyó mellett, hogy megnyíltak az egek, és isteni látomásokat láttam. A hónap ötödik napján, amely Jójákin király fogságba vitelének ötödik esztendeje volt. Ezékiel 1:1–2.

Papként a száznegyvennégyezer elpecsételésének idején Ezékiel a tizenhetedik jubileumi ciklus harmincadik évében van, öt évvel Nabukodonozor Jeruzsálem elleni három ostromából a harmadik, Kr. e. 587-ben bekövetkezett ostrom előtt. A versben szereplő harmincadik év harminc évvel az ószövetségi történelem legnagyobb ébredése után van, és az ötödik év ötödik napján, így az ötös szám Ezékiel bizonyágtételére helyeződik. A két bevezető versben a harminc egyszer kerül azonosításra, az ötös szám pedig háromszor említetik. A Leviticus huszonhárom pünkösti idősakkal egybehangzó szerkezetében a harminccal jelképezett második próba a trombiták

ünnepéig ér el, az öt nap Krisztus mennybemeneteléig, majd öt nap az engesztelés napjáig, majd öt nap a jelzőkőig, amely egyaránt a korai (Pünkösdi) és a késői (Sátorok ünnepe) esőt képviseli. A szerkezet a harmincat mutatja be, amelyet három ötös lépés követ. Ezékiel a templomban van, és a Leviticus huszonhárom szerkezete a Frigyláda.

A történelem tanúsítja azt a tényt, hogy Ezékiel ezen a ponton öt évvel egy jelképes ostrom előtt áll, amelynek befejezése — Jeruzsálem pusztulása által szemléltetve — az eljövendő vasárnaptörvényt példázza. Az „öt” szám elsődleges eleme a 3Mózes huszonharmadik fejezete felépítésének, miként a harminc szám is.

E cikkekben bemutatást nyert, hogy amikor a fejezet első huszonkét verse össze van igazítva az utolsó huszonkét verssel, majd e két huszonkét versből álló sor együtt a pünkösdi időszakkal kerül összehangolásra, akkor világosan kirajzolódik a háromlépcsős vizsgálati folyamat, amely Malakiás kohótüze. A három lépés közül az első és a harmadik rendelkezik egy alfával és ómegával, amely egy-egy, négy útjelzőből álló sorozatból tevődik össze, s egy-egy lépést jelképez.

A páska, amelyet a kovásztalan kenyerek ünnepe követ, majd az árpa zsengeáldozata, aztán „öt” nap a kovásztalan kenyerek ünnepének végéig. Ez a négy útjel alkotja az első próbatételt, és Jézus mindig a kezdet által szemlélteti a véget; a harmadik próbatétel szintén négy útjelből áll. A trombiták ünnepe, majd Krisztus mennybemenetele, amelyet az engesztelés napja követ, aztán öt nappal később mind a pünkösdi, mind a sátoros ünnep elérékezése. A pünkösdi a korai eső jelképe, a sátoros ünnep pedig a késői eső jelképe. A 3Mózes 23 mintájában a pünkösdi és a sátoros ünnep egybeesik.

Örvendezzetek hát, Sion fiai, és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben; mert megadta nektek az előző esőt igaz mérték szerint, és bocsát rátok esőt, korai esőt és késői esőt az első hónapban.
Jóel 2:23.

A végső megpróbáltatás és megtisztítás folyamata 2023. december 31-én kezdődött. Az első próba az alapvető próba volt, amelyet a „néped rablóinak” vizsgálja jelképezett; ez osztotta meg azt a csoportot, amelyet korábban a 2020. július 18-i csalódás már próbára tett.

„A történelemben és a próféciában Isten Igéje feltárja az igazság és a tévedés között régóta tartó küzdelmet. Ez a küzdelem még most is folyamatban van. Ami egyszer megtörtént, meg fog ismétlődni. Régi viták újra felélednek, és új elméletek szüntelenül támadnak majd. Ám Isten népe, akik hitükben és a próféciák beteljesedésében részt vállaltak az első, a második és a harmadik angyal üzenetének hirdetésében, tudják, hol állnak. Olyan tapasztalattal rendelkeznek, amely drágább a színananyánál. Szilárdan kell állniuk, mint a kőszikla, bizodalomuk kezdetét mindvégig rendíthetetlenül megtartva.” Manuscript Releases, 1. kötet, 47.

A Lévitikus huszonharmadik fejezetében az első próba egy prófétai, három elemből álló összefüggés által van ábrázolva, amelyet öt nappal később a kovásztalan kenyerek ünnepének vége követ. A páska volt az első nap, a kovásztalan kenyerek ünnepe a második nap, és az első zsengek felajánlása a harmadik nap. Öt nappal később a kovásztalan kenyerek ünnepe véget ért. Az első, három próbából álló prófétai szerkezete a harmadik és végső próbában is megjelenik. Abban a harmadik útjelzőben, amely három útjelzőből áll, majd egy követi, a kürtzengés ünnepe az első

nap, és Krisztus mennybemenetele öt nappal később van, majd az engesztelés napja következik újabb öt nappal később, azután öt nappal később mind a pünkösöd, mind a sátoros ünnep jelöli a hamarosan bekövetkező vasárnap törvényt, amelyet Ezékiel könyve Jeruzsálem pusztulásaként ábrázol.

A kovásztalan kenyerek ünnepének vége és a trombiták ünnepe között harminc nap van; ezek nemcsak a pap jelképét képviselik, hanem az isteni szemléltetésben ábrázolt három próba közül a másodikat is.

Krisztus keresztsége szemlélteti a páska, a kovásztalan kenyerek és az első zsengek három útjelzőjét, mert e három útjelző Krisztus halálát, eltemetetését és feltámadását jelképezi. E három lépést öt nap követi a negyedik lépésig, amelyet a kovásztalan kenyerek ünnepének vége képvisel. A keresztség e három lépést egyetlen rövid pillanatban tárja elénk, amikor János megkeresztelte a maga Messiását. A tavaszi ünnepek e három lépést egy-egy nappal választják el egymástól, az őszi ünnepek pedig e három lépést öt nappal választják el egymástól.

Amikor a tavaszi ünnepek első próbáját úgy alkalmazzuk, mint három határkő együttesét, amelyet öt nappal később egy határkő követ; majd az őszi ünnepeket úgy alkalmazzuk, mint három határkövet, amelyeket öt nappal később egy határkő követ, akkor olyan prófétai szerkezet áll elő, amely egy három határkőből álló alfa-határkőből áll, amelyet öt nap követ, ezt pedig harminc nap követi, valamint az őszi ünnepek harmadik próbája mint három határkőből álló határkő, amelyet öt nap követ — a szerkezet azt szemlélteti, hogy az első próba összesen öt napot fog át, amelyet egy harminc napos második próba követ, s ez elér a harmadik, öt napos határkőig. Öt plusz harminc, plusz öt: negyven ($5 + 30 + 5 = 40$).

Krisztus keresztségét közvetlenül negyven nap követte, amelyek három próbatétellel zárultak. A 3Mózes huszonharmadik fejezetének szerkezetében a pünkösdi időszakkal összefüggésben sokkal több is felismerhető, de egy másik szinten a fejezet a frigyládát ábrázolja a Szentek Szentjében.

A 3Mózes huszonharmadik fejezetében szereplő tavaszi és őszi ünnepek két szombat közé vannak helyezve. E két szombat a két befedő kérubot jelképezi, és a pünkösdi időszaknak a 3Mózes huszonharmadik fejezetéhez igazodó jelzőoszlopai a frigyládát és a két befedő kérubot ábrázolják. Ezékielt az első fejezetben beviszik a szentélybe, és amikor oda beviszik, öt nappal az ostrom előtt helyezkedik el, amely Jeruzsálem pusztulásához vezet, s amely a hamarosan bekövetkező vasárnap törvényt jelképezi. A vasárnap törvényt a pünkösöd és a sátoros ünnep képviseli a 3Mózes huszonharmadik fejezetében. Ezékiel a harmincadik évben van, és a harminc ama három próbából a másodiknak az időszaka, amelyek együtt alkotják a Malakiás harmadik fejezetében említett olvasztókemence tüzeit. A második próbát harminc nap jelképezi, miként Ezékiel is a tizenhetedik jubileumi ciklus harmincadik évében van, amely Jósiás nagy páskaünnepével kezdődött, ahogyan a történetírók nevezik azt. Ezékiel öt évvel az ostrom előtt van, amely tizennyolc hónapig tartott, és a templomban van, amely annak a három végső próbának a közepe, amelyek megtisztítják és megtisztogatják a maradékot. Péter Cézarea-Filippiben (Pániumban) volt, szintén három próba közepén, amint azt Pánium (Cézarea-Filippi), a megdicsőülés hegye és a kereszt jelképezi.

Kr. e. 592-ben Ezékielt természetfölötti módon „némává” tették, és csak akkor szólt, amikor Isten megnyitotta a száját. Ez az állapot Jeruzsálem Kr. e. 585/6-ban bekövetkezett bukásáig tartott. Isten akkor készítette őt szólásra, amikor az ostrom megkezdődött, azon a napon, amikor szemeinek „gyönyörűsége” meghalt, de nem engedtetett meg neki, hogy szabadon beszéljen mindaddig, amíg el nem bukott Jeruzsálem, Izráel szemeinek „gyönyörűsége”. Jeruzsálem bukása a hamarosan elkövetkező vasárnapi törvényt jelképezi, és itt találjuk Keresztelő János atyját is, egy papot a nyolcadik rendből, aki a templomban való szolgálata közben némult meg — azon a helyen, ahol Ezékiel is volt (látomásban) —, és ő is mintegy kilenc hónapig maradt néma. János születése után a nyolcadik napon, amikor Jánost körülmetélték, engedtetett meg neki, hogy megszólaljon. Két próféta némult meg, miközben a szentélyben volt. A harmadik próféta, aki némává lett, miközben Krisztust szemlélte a szentélyben, Dániel volt. A tizedik fejezetben Dániel a szentélyben van, és éppen amikor a három érintés közül másodszor érinti meg, némává lesz. A középpontban Dániel némává tétetik.

És amikor ilyen szavakat szólt hozzám, arcomat a föld felé fordítottam, és megnémultam. És íme, valaki, aki az emberfiak hasonlatosságához volt hasonló, megérintette ajkaimat; akkor megnyitottam számat, szóltam, és ezt mondtam annak, aki előttem állt: Ó, uram, e látomás miatt gyötrelmeim rám törtek, és semmi erőm nem maradt. Dániel 10:15, 16.

Beszéd

A „szólás” jelképisége a közelgő vasárnapi törvénnél válik hangsúlyossá, amikor az Egyesült Államok sárkányként szól, Bálám szamara szól, Habakuk látomása szól, és nem hazudik. A három néma próféta, akiket a szentélyben való tartózkodásuk idején némává tettek, Jeruzsálem pusztulásakor szólal meg. Zakariással együtt ő is megszólal, hogy azonosítsa: fiának új neve helyes; ezáltal előképezve a filadelfiaiakat, akik új nevet kapnak.

Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában, és többé nem megy ki onnan; és felírom reá az én Istenem nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely az égből száll alá az én Istenemtől; és felírom reá az én új nevemet. Jelenések 3:12.

Zakariás egy táblát kapott, hogy ráírja János új családi nevét.

És lőn, hogy a nyolcadik napon eljöttek, hogy körülmetéljék a gyermeket; és Zakariásnak nevezték őt az apja neve után. Anyja azonban megszólalt, és ezt mondta: Nem úgy; hanem Jánosnak fogják hívni. Erre azt mondták neki: Senki sincs a rokonságodban, akit ezen a néven neveznének. És intettek az apjának, hogyan akarja őt nevezni. Ő pedig író táblát kért, és ezt írta: János a neve. És mindnyájan elcsodálkoztak. Azonnal megnyílt a szája, nyelve is megeredt, és beszélt, és dicsérte Istent. Lukács 1:59–64.

János új neve összhangban áll a filadelfiai gyülekezettel, és Zakariás neve Laodíceával áll összhangban, amint azt Zakariás hitetlensége képviseli a harmadik angyal üzenetével szemben. Valamennyi próféta a végső napokat tárgyalja, és a végső napok a harmadik angyal történelme. Ezért az az angyal, aki az üzenetet hozta, szükségképpen a harmadik angyal. Zakariás vonakodott megérteni, hogy az Úr el fog menni a laodíceai Hetednap Adventista egyház mellett. Több is

mondható e prófétáknál a hang helyreállításáról, de most továbbhaladunk Jósiás prófétai vonalának megértése felé.

Jósiás kereke

Foglalkoztunk a tizenhetedik jubileumi ciklussal, amely Jósiás páskája idején, Kr. e. 622-ben kezdődött, Jósiás vonala azonban jóval Kr. e. 622 előtt veszi kezdetét. Izráel lázadása, amely Saul Izráel első királyaként a trónra emelte, kijelölte azt a negyven évet, amely alatt Saul király uralkodott, ezt követte az a negyven év, amely alatt Dávid király uralkodott, majd az a negyven év, amely alatt Salamon uralkodott. Isten elvetése, amely oly mélyen megsértette Sámuel prófétát, Kr. e. 1097-ben történt, és a lázadásnak azt a prófétai vonalát kezdi meg, amely a keresztnél ért véget, amikor a zsidók kijelentették, hogy nincs királyuk, csak a császár.

Ám azok így kiáltottak: Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt! Pilátus pedig így szólt hozzájuk: A ti királyotokat feszítsem meg? A főpapok ezt felelték: Nincs királyunk, hanem csak császáruk. János 19:15.

Kr. e. 1097-ben három király uralkodása kezdődött, egyenként negyven-negyven éven át, egészen Salamon Kr. e. 977-ben bekövetkezett haláláig, amikor azután az ország északi és déli részre szakadt.

Azután királyt kívántak maguknak; és Isten nekik adta Saul, Kís fiát, a Benjámin törzséből való férfit, negyven esztendőn át. Cselekedetek 13:21.

Dávid harmincesztendő volt, amikor uralkodni kezdett, és negyven esztendeig uralkodott. Hebronban hét esztendeig és hat hónapig uralkodott Júda felett; Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig uralkodott egész Izráel és Júda felett. 2Sámuel 2:4, 5.

Salamon uralkodása Kr. e. 971-ben kezdődött; a templom alapját Salamon uralkodásának negyedik évében (Kr. e. 967-ben) vetették meg. Az építkezés hét évig tartott (1Királyok 6:37–38), és a templom Salamon tizennegyedik évének nyolcadik hónapjában készült el. Az ünnepélyes felszentelésre a hetedik hónapban (Étánim hónapjában), a sátoros ünnep idején került sor (1Királyok 8; 2Kronikák 5–7). A királyok, a templom és a nemzet mindegyike úgy jelenik meg a történelemben, hogy egy-egy négyszázkilencven éves időszak határozottan kijelöl egy prófétai korszakot, akár a királyokkal, akár a templommal, akár a nemzettel való összefüggésben.

Dánielt Kr. e. 607-ben hurcolták fogságba, jóllehet a bibliai kronológusok többsége Kr. e. 605-öt jelöli meg. A történelmi feljegyzésnek összhangban kell állnia a prófétai bizonyágtétellel, és azon események szimbolikája, amelyek történetileg meg vannak jelölve azon történelmi vonalon, amely Kr. e. 1097-ben, a király utáni vággyal kezdődik, több prófétai tanúbizonyság alapján megköveteli, hogy Kr. e. 607 legyen a helyes alkalmazás, és ne Kr. e. 605. Kr. e. 607 jelöli a királyok vonalában eltelt négyszázkilencven év végét, de egyúttal kezdetét is adja a hetven év három elsődleges megjelenítése közül az egyiknek, amelyek ezen a vonalon fordulnak elő. Kr. e. 607 jelöli annak a hetven évnek a végét, amely Kr. e. 677-ben, Manassé fogságba vitelével kezdődött. A négyszázkilencven év szimbólumának első megjelenítése (amely három tanúval rendelkezik a vonalon) ott zárul le, ahol a hetven év három tanúja közül az egyik véget ér, és a hetven év egy

másik tanúja elkezdődik; a matematikai szerkezet Kr. e. 607 mellett tesz bizonyosságot, annak ellenére, hogy létezik az az elképzelés, miszerint Dánielt Kr. e. 605-ben hurcolták fogságba.

Abban a vonalban, amely 490 évet foglal magában, és amely Kr. e. 1097-től Kr. e. 607-ig a királyokhoz kapcsolódik, ugyanígy megtalálható a 490 év Salamon templomának felszentelésétől a száműzetés utáni templomnak Zerubbábel által Kr. e. 516-ban történt felszenteléséig. Ez a 490 év 420 évből áll Salamon felszentelésétől, uralkodásának tizenegyedik évében, amelyhez hozzáadódik az a 70 év, amely alatt a templom a fogság idején pusztán állt, s így összesen 490 év adódik. Artaxerxész harmadik rendelete 59 évvel később, Kr. e. 457-ben hangzott el, és ez jelöli annak a 490 évnek a kezdetét, amely Isten népe számára „elrendeltetett” (levágatott, Dániel 9:24), és amely az i. sz. 34. évben, István megkövezésével ért véget. Természetesen számos más mélyreható időrendi tanúbizonyosság is található abban a prófétai vonalban, amely azzal az alapvető hitehagyással kezdődik, hogy elvetették Istent és a Prófétaság Lelkét Kr. e. 1097-ben, és azzal végződik, amikor István látta Krisztust az Isten jobbján állni. E tanúságtételen belül találjuk Jósias prófétai kerekét.

„Alapvető hitehagyásnak” nevezem ezt, mert a vonal kezdete azt jelöli, amikor Izráel elvetette Istent mint Királyát, mivel világi királyt kívánt magának; ezzel megjelölve Izráel emberi monarchiájának alapját. Ezt azért is írom Jósias kerekére vonatkozóan, mert nevének jelentése „Isten alapja”, s ez egyszerre jelképezi Isten népének alapját és alapvető hitehagyását.

Amikor Salamon meghalt, és a tizenkét törzs északra és délre szakadt, Jeroboám hamis istentiszteleti rendszerének felszentelését a engedetlen próféta megdorgálta, és e dorgálás magában foglalta egy eljövendő királyra, név szerint Jósiasra vonatkozó prófeciát. Jeroboámnak és az északi tíz törzsnek alapvető hitehagyása idején megjövendőltetett Jósias prófeciája és az ő reformja, amelyet a Kr. e. 622-ben megtartott nagy páska jelöl meg. E megújulást Mózes írásainak megtalálása és az Isten népe fölött annak szüntelen hitehagyása miatt kimondott ítélet idézte elő. Amikor Mózes írásainak szavait felolvasták Jósias király előtt, az az Ószövetség történetének legnagyobb ébredését eredményezte. A jövendölés egy jövőben megszületendő gyermekről, akinek neve Jósias lesz, magában foglalta annak az alapvető hitehagyásnak prófétai kárhoztatását is, amelyet az engedetlen próféta Jeroboám király ellen intézett.

Mózes átka, ahogyan Dániel nevezi, a Leviticus huszonhat „hétszerese”, és ez lett William Miller alapvető felfedezése, aki az adventizmus alapigazságainak jelképe. Miller üzenetének felhatalmazása 1840. augusztus 11-én „Jósias” Litch 1838-ban és 1840-ben végzett munkája által ment végbe. 1863-ban e fundamentumokat félretették, és a „hétszeres” nemcsak a filadelfiai milleriták alapigazságainak jelképévé vált, hanem a laodíceai millerizmusnak az alapok elleni lázadásának jelképévé is. Az első és második angyal milleritáinak története magában hordozza „Jósias” jelképrendszerét, amely betű szerint meg fog ismétlődni a száznegyvennégyezer történetében. Jósias kereké visszanyúlik Saul király boszorkányságáig, majd egészen a laodíceai Hetednapi Adventista egyháznak a vasárnaptörvényről bekövetkező kiköpetéséig. Jósias kereké Ezékielben most a száznegyvennégyezer elpecsételésének tetőpontjaként feltárulóban van.

Ezeket a témákat a következő cikkben folytatjuk.